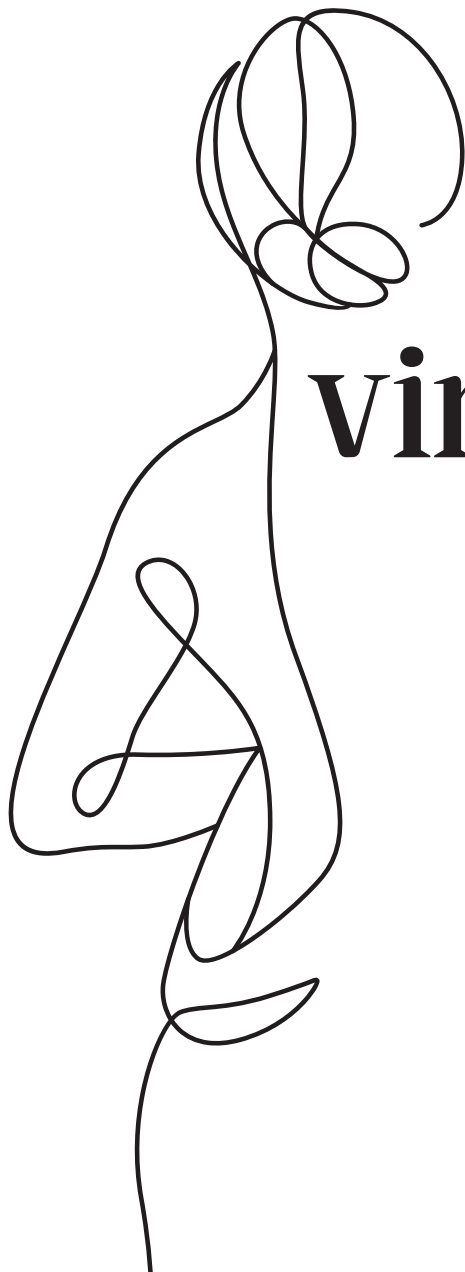

LBRIS

We know
books

ȘTEF NĂSTASE

Mă
vindec
de
tine

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CUPRINS

Nota autorului · 7

REYNA · 9

RHETT · 49

REYNA · 53

RHETT · 61

REYNA · 69

RHETT · 91

REYNA · 97

RHETT · 109

LORELAI · 117

REYNA · 121

RHETT · 137

REYNA · 145

RHETT · 159

REYNA · 165

AIDEN · 177

RHETT · 181

REYNA · 187

RHETT · 193

REYNA · 199

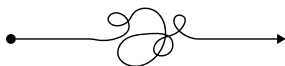
RHETT · 225

REYNA · 233

LORELAI · 239

REYNA · 245

SCRISOAREA LUI RHETT · 249

NOTA AUTORULUI

Dragă cititorule, cartea asta este pentru tine, în aceeași măsură în care a fost pentru mine.

Mesajul meu este simplu: însemni mai mult decât ți se pare. Nu subestima, nu presupune, nu gândi în locul celorlalți, dar mai ales, nu te deprecia.

Nimeni nu este conștient de cât de mare este impactul pe care îl are asupra altcuiva și, crede-mă, ai impactat viața multor oameni, încât ți s-ar face frică să știi în ce mod și cât de intens. De asta ne este dat să trăim doar cu perspectiva noastră asupra evenimentelor, pentru că nu suntem pregătiți pentru aceste informații.

Știu că ne este greu să acceptăm, dar uneori, viața nu ne aduce în circumstanțe dorite. Ce e sigur e că acea circumstanță e necesară. Fie că sunt pentru evoluția noastră, pentru dezvoltarea noastră sau doar pentru a înțelege încă ceva despre noi, circumstanțele inconfortabile sunt vitale.

Reyna are dificultăți în a gestiona toate aceste stări, ca mulți dintre noi. Deciziile pe care și le asumă în această carte sunt, într-adevăr, ale ei, însă consecințele sunt și vor fi suportate de toți.

Povestea de dragoste există, susține firul epic, dar mult mai importante sunt trăirile, emoțiile, gândurile care, contrar acțiunii fictive, sunt reale.

Îmi place să cred că această carte este mai mult decât o delectare, mai mult decât o lectură și vreau din suflet să o citești cu mintea și sufletul deschis. Poate că printre rânduri te vei găsi pe tine, o vei găsi pe prietena ta, mama sau sora.

Pe mine, personal, tot procesul scrierii m-a vindecat. Prin asta, scopul inițial al cărții a fost atins. Dacă te ajută și pe tine, atunci e minunat.

Oricum ar fi, ține minte! Nu căuta răspunsuri, ele te vor găsi pe tine.

REYNA

Ce îmi doresc mai mult: să plec sau să mor? Oricare dintre variante este acceptabilă, de fapt. Nu știu ce anume mă oprește să iau oricare dintre decizii. Deși mai am puțin până intru cu adevărat în viață, mă gândesc intens la cum pot scurta procesul. Nu știu dacă de vină sunt eu, Sante - orașul în care locuiesc, părinții, anturajul sau sentimentele mele.

Sante, un oraș mic și poate cochet. Nimeni nu este sigur de asta. Cu străzi înguste, nu foarte alambicate și blocuri așezate în linie. Oferă un minim de confort pentru cei care reușesc să își trăiască viața aici. De ce doar reușesc? Pentru că fix asta e sentimentul. În Sante nu vine nimeni să se stabilească, aici rămâi și atât. Prins sau nu în acest cerc vicios, e o alegere pentru fiecare locuitor în parte.

Eu vreau să plec, și nu pentru că îmi doresc mai mult de la mine. Vreau doar să plec. Visez la momentul în

care să nu mai simt claustrofobia asta uriașă. Mă sufoc pe zi ce trece, simt că mă sting ușor și ajung să nu îmi mai doresc să trăiesc. Cel puțin, nu aici. Dilema cea mai mare e asta: „îmi doresc să plec sau să mor?”. Mă întreb asta în fiecare zi. Răspund la ambele variante pe rând, nimeni nu știe dacă încerc să îmi dau seama de adevăr sau dacă încerc să mă conving să aleg una dintre variante. Dorința supremă e să aflui. Orice, dar să aflui.

Tot ce știi sigur despre mine și poate fi foarte greu demontat este că sunt brunetă, am părul lung, ochii câprui și îmi plac bocancii. Atât. Uneori, nici măcar de asta nu sunt sigură și ajung să îmi colorez șuvițe de păr, să port lentile de contact sau să încerc tocurile mamei. Nimic nu e sigur și de neînlocuit, nici măcar trăsăturile fizice, moștenite sau formate genetic.

Am un moment de criză și plâng singură pe o bancă. Întrebarea rămâne aceeași, dilema nu e rezolvată, iar eu simt că nu mai pot. Nu am curaj să spun nimănui și nici nu cred că mă va înțelege cineva. Oamenii din jurul meu sunt ca niște fantome: sunt acolo, dar în același timp, nu. Aș putea spune, aș putea urla, dar degeaba, nu m-ar auzi nimeni, oricât de tare aș încerca să mă fac auzită. Așa că prefer să-mi plâng singură durerea. Lacrimile sunt oricum cele mai bune prietene ale mele. Ne cunoaștem de mici și ne acceptăm reciproc. Ba mai mult, atât de confortabil suntem împreună, încât ele nu mai au nevoie de invitație, apar oricând și oriunde, neprevăzut. Banca

e aceeași, deja parte din rutină. În fiecare zi, mă așez pe aceeași bancă de lângă Biserica din Sante și aștept. Locul ăsta îmi oferă o liniște doar a mea, speranță, credință, cam tot ce ceilalți nu îmi vor oferi vreodată. Tot aici mi-am găsit și răspunsul la întrebare. Pe aceeași bancă, într-o zi ca oricare alta, repetând aceleași tâmpenii în gând. Salutul unei femei ce trece pe stradă îmi întrerupe mediația și, pentru că m-a văzut pentru a treia oară în această săptămână, se simte îndreptățită să îmi ceară socoteală.

— Fata mea, tu casă nu ai? spuse femeia, ținând două sacoșe pline în mână.

— Ba da, doamnă, am. De ce mă întrebați?

— Te văd a treia oară săptămâna asta, pe aceeași bancă, în aceeași poziție și cu aceiași ochi pierduți.

— Îmi place banca...

— Mama ta și tatăl tău știu pe unde îți pierzi vremea? Sunt sigură că ei te așteaptă de la școală și tu stai și tai frunză la câini pe banca asta în fiecare zi.

— Știu, doamnă. Așa este, o să merg spre casă.

— Tineretul ăsta...

Nu e deloc adevărat. Știam clar că nu e nimeni îngrijorat pentru mine. Răspunsul a venit dintr-o inerție, nici măcar nu l-am gândit. Știam că nu are rost să îi explic femeii nimic. Așa sunt toți din jurul meu,

degeaba încerc să spun ceva sau să explic, varianta celuilalt e întotdeauna câștigătoare. Mi-am dat seama și sunt resemnată. Nu cred că vreau să mor, e doar o impresie. Cred că am multe de zis, multe de făcut, dar nu pot aici... mă simt constrânsă și de vânzătoarea de la magazin. De fiecare dată când mă vede, îmi ține lecții de viață și trebuie să suport sute de predici, sfaturi și pilde. Am găsit o variantă foarte bună de a rezista. Mă defocusez de fiecare dată, îmi aleg un punct fix, îmi pierd privirea și, până la urmă, nu mai aud nimic. Sunt prezentă doar cu corpul, mintea mea fuge de nebună peste tot, căuta alte locuri, alte imagini.

Salut respectuos și plec. Pe drum spre casă încerc să revin la realitate, dar nu reușesc sută la sută. De cele mai multe ori îmi e frică să nu ajung călcată de mașină pentru că nu sunt atentă nici la pașii pe care îi fac.

Știu drumul pe de rost, nu am nevoie de atenție, dar străzile sunt periculoase, o secundă de neatenție și pot fi zdrobită de o mașină, un tir sau un camion. Nu stau mult cu gândurile astea... am ajuns să nu mai dau prea multă importanță gândurilor în general.

Când ajung acasă, o altă poveste. Stau la etajul șapte. Nu iau niciodată liftul. Prefer să lungesc cât de mult pot drumul până în apartament. Urc etaj cu etaj, scară cu scară, cu o viteză egală cu cea a melcului de grădină. Dacă mi se pare că urc prea repede, mă mai opresc pentru câteva secunde și mă uit în jos, calculând treptele. De

obicei, cele șapte etaje urcate durează cam zece minute. Eu pot ajunge și la douăzeci de minute cu puțin efort. Momentul în care ajung la ușă e cel mai greu. Îmi ia cam zece secunde să ating clanța și încă douăzeci să o apăs. Sunt conștientă că în momentul în care apăs clanța va fi nevoie să îmi schimb complet grimasele feței, să îmi pun un zâmbet tâmp pe față și să fac eforturi uriașe pentru a disimula orice stare negativă, orice gând, orice dorință.

Apartamentul în care locuiesc este unul măricel. Are cinci camere și două băi, este dispus ca un pătrat și holul principal este în mijloc. Trăim în el șase persoane: eu, părinții mei, cei doi frați și bunica. Frații mei sunt prea mici să își dea seama despre ce e vorba în lumea asta. Nu prea înțeleg ei de ce sora lor este mai mult absentă decât prezentă, dar mă iubesc. Îi iubesc pe amândoi în egală măsură, doar că ei sunt prea mici să înțeleagă tot ce simt eu. Mama lucrează la o instituție de stat și tata este director de școală. Toată viața au muncit pentru noi și au încercat să ne creeze un spațiu sigur și să ne ofere o educație solidă. La prima vedere, nu sunt multe de reproșat. Oricine intră în contact cu noi nu văd decât o familie tradițională, plină de viață, principii și multă iubire. Pentru că asta nu lipsește, iubirea!

De când sunt mică, țin minte că vedeam totul ca un film la relanti. Priveam în jurul meu șocată, cum tot ce se întâmpla părea în reluare: râsetele erau grotești, mișcările ample și mărețe, iar vocile erau groase și cuvintele mai

niciodată nu se distingeau. Totul părea un film de groază foarte prost. Nu am putut să înțeleg vreodată cum atâta veselie poate fi atât de macabră. Nu înțeleg cum reușeam să absorb toate informațiile, cu tot ce se întâmpla în jurul meu ca fiind ceva ciudat și rău. Toată lumea râdea în jurul meu, povestea, se distra... cu toate astea, eu vedeam doar un circ grotesc, cu personaje ciudate și pline de penibil. Oricum, m-am obișnuit. Chiar dacă nu înțeleg, accept cu ușurință situația.

Mai am totuși un demon, camera mea. Nu mi-a plăcut niciodată camera asta. Am încercat de multe ori să o decorez sau să o fac să fie mai primitoare, mai pe gustul meu, dar nu am reușit niciodată să mă simt cu adevărat bine. O folosesc de cele mai multe ori ca refugiu. Fug aici de fiecare dată când vreau să mă ascund, când nu mai pot să suport și când nu vreau să explodez în public. Odată închisă ușa, am un strop de siguranță. Desigur, e doar o iluzie, dar o iluzie ca asta e ca o gură imensă de aer pentru mine. De multe ori mă ajut prin scris. Frații mei mă găsesc deseori la birou, cu pagini întregi scrise, pline de gânduri și de sentimente pe care nu le arăt niciodată, nimănui. Școala nu îmi e o prioritate, dar pentru că mi s-a spus că am o inteligență aparte, mă descurc de minune, fără prea mult efort. Relația cu bunica e cea mai reală relație din viața mea. Femeia îmi oferă o căldură pe care nu o mai simt la nimeni. De fiecare dată când vorbesc cu ea sunt absolut absorbită de toate poveștile.

Sunt singurele momente când lucrurile nu se întâmplă în reluare și nimic nu e grotesc. Majoritatea discuțiilor sunt amintiri depănate de bunica, frânturi din viața ei grea, momente din căsnicie și mai fiecare se termină cu o lecție mică de viață. Bunica nu îmi povestește toate astea cu scopul de a mă învăța ceva, e doar de plăcere. Am observat asta și știu că nimeni nu mă judecă în momentele astea. Suntem doar două prietene ce stau la povești cu orele. Sentimentul de siguranță în preajma ei, pentru mine, e ca un drog. Am nevoie ca de aer de bucuria și căldura ei.

După ce ajung acasă, deschid televizorul și mă pierd în poveștile filmelor care se difuzează. E ca o paralizie. Mă uit hipnotizată la scenele din film, dorindu-mi să trăiesc povestea de viață a fiecărui personaj în parte. Confuzia mea se adâncește cu fiecare film, cu fiecare serial... îmi doresc în egală măsură să trăiesc viața personajului pozitiv, cât și a celui negativ. Îmi doresc să fiu femeia abandonată de soț, copilul părăsit de familie, nevasta bogată și frustrată sau chiar răsfățata și idioata de copilă de bani gata care nu își suportă viața. Indiferent de povestea din spatele personajului, eu vreau să trăiesc viața aia. Sentimentele mele se schimbă în același timp cu filmul, s-a schimbat filmul, s-au schimbat și sentimentele. Deși mă fac să mă simt ciudat, nu mă pot opri. Atât de disperată sunt să trăiesc, încât nu contează că viața e fictivă.

Seară după seară, adorm imaginându-mi că eu sunt cea care a primit vestea din film, eu sunt cea căreia i s-a spus *te iubesc* ori eu sunt cea care a ajuns la închisoare pentru că a fost complice, cu prietena mea cea mai bună, la o crimă. Orice variantă disponibilă pare mult mai bună decât ce îmi oferă realitatea. Ultima scenă din filmul pe care l-am văzut astăzi era despre un cuplu fericit, care își dorea să depășească toate obstacolele apărute în viață și să se căsătorească pe ascuns, împotriva a tot ce spuneau ceilalți. Am rămas blocată pe imaginile astea... nu înțeleg cum e posibil să fii atât de curajos. Cum este posibil să înfrunți pe toată lumea și să îți dorești să îi dai pe toți la o parte pentru o persoană pe care o cunoști de foarte puțin timp? Pentru mine e foarte ciudat, aproape inacceptabil, dar în același timp îmi doresc cu ardoare să trăiesc asta, măcar o dată, să pot vedea cât e de real. Oare chiar așa se simte? Oare chiar îți poți dori să faci asta cu adevărat?

La ora 22:00 mă așez în pat gata să retrăiesc scenele din film ca să pot adormi. În fiecare seară sper că visul îmi va acorda onoarea să trăiesc povestea mult visată. Nu se întâmplă mereu, dar eu îmi doresc cu ardoare asta, în continuare. Gândurile mele sunt atât de multe, atât de vii și atât de active încât somnul întârzie mereu să apară, dar nu sunt deloc deranjată. Trăiesc.

Pernele, plapuma, pereții, patul, dulapul, toată camera e martoră la sute și mii de lacrimi. Pentru că plâng

mult. Plâng de fericire, de tristețe, de ciudă, de dor... de orice. Nu contează motivul, plânsul e descărcare, e bucurie, e real. Simt. Atunci când îmi vine să plâng, simt lacrima rece pe obrazul încălzit, simt senzația udă care rămâne după și simt o ușurare enormă când se termină. Pe scurt, simt. Îmi doresc să repet senzația din nou și din nou. Vreau neapărat să rămân ancorată în realitatea pe care mi-o oferă plânsul, dar de cele mai multe ori adorm epuizată.

*

— Lorelai, așteaptă-mă!!

— Hai, Reyna! Traversează pe partea cealaltă!

— Lorelai, ce Dumnezeu? De ce nu m-ai așteptat lângă bancă?

— Reyna, suntem prietene de 3 ani, știi că ajungi cu 20 de minute după ora stabilită... evident că te aștept direct la liceu, o să întârziem!

— Ce contează? Oricum nu ne place de profa de engleză.

— Ha, ha, ha! Asta clar, dar nu îmi plac nici absențele.

Orele trec extrem de greu pentru că mintea mea oricum nu este prezentă. Nu pot fi atentă și la ore și la gândurile mele dubioase care nu se mai opresc. Abia aștept pauza să pot merge cu Lorelai pe bancă și să pot să îi spun noutățile mele. Bine... noutăți... Ce se poate

întâmpla nou în viața unei neînsemnate de 18 ani? Mai nimic... pentru noi însă, într-un oraș anost, orice detaliu trebuie disecat și analizat până nu se mai poate.

De obicei, în timpul orelor, scriu și desenez. Încerc să îmi calmez anxietatea cu tot felul de activități. Gândurile mă stăpânesc. Pot ajunge la performanța de a trece de la tragedie la bucurie în zece secunde și de la bucurie la frică în cam tot atât. Uneori las creionul și mâna să meargă singure pe hârtie. Ajung să fac tot felul de modele ciudate și alambicate, ca mai apoi să încerc să le interpretez. Într-una dintre zile mi s-a părut chiar că am ajuns să desenez ceva figuri mistice și desprinse dintr-un film SF foarte bun. Nu mă pricep la desen, dar atunci chiar voiam să le trimit la un producător de film, poate îl ajuta, măcar ca inspirație.

Și toate ciudățeniile astea sunt suportate de o eroină. Prietena mea cea mai bună, Lorelai. Nu am crezut vreodată că noi două vom ajunge să fim prietene. Însă am împărtășit secrete sub cerul nopții, am râs până la lacrimi la prostii și am plâns împreună pe umerii celeilalte în momentele dificile, încât chiar nu cred că mai putem sta una fără cealaltă. Spre deosebire de mine, ea este o forță a naturii, o furtună de energie pozitivă și optimism contagios.

- Reyna? Iar pe bancă? Ce e cu tine?
- Lorelai, vreau să vorbesc ceva cu tine...
- Spune-mi! Știi că îmi poți spune orice.

— Știu, tocmai de aceea îmi doresc să vorbesc foarte serios cu tine. Aseară mi-am rezolvat dilema principală!

Îmi vine să râd de fiecare dată când face ochii mari de mirare. E extrem de amuzant să o văd, mai ales că are și interpretare artistică subliniată de exagerări și gesturi ample. Țsta e modul ei prin care încearcă mereu să destindă atmosfera. Fie că se pricepe sau nu, funcționează bine de fiecare dată, un zâmbet îmi smulge cu siguranță. Ce e și mai interesant este că știe exact și când să redevină serioasă. Îmi urmărește atent toate reacțiile chipului și dacă vede ceva în neregulă, imediat își redresează atitudinea și comportamentul.

— Serios? Ești sigură? Te gândești la asta de când te știi, săptămâna trecută mi-ai spus că nici măcar nu mai vrei să știi răspunsul la întrebare. Cum se face că într-o seară ai reușit să rezolvi tot?

— Lorelai, concentrează-te! E foarte important.

— Ok... scuze. Spune!

— Lorelai, vreau să plec.

— Unde?

De data asta, gesturile exagerate nu mai apar în cadru. Mirarea de pe chip este sinceră, ba chiar se observă îngrijorarea. Nu i-am mai spus asta până acum, nu am luat niciodată în calcul plecarea mea definitivă, iar entuziasmul meu cred că a debusolat-o de tot.

— Departe. Vreau să fiu mare! Vreau să îmi găsesc drumul și să fiu cineva! Nu vreau să mor. Asta e clar! Eu

am multe de spus și îmi doresc să le audă cineva. Nu știu dacă e bine sau nu, dar vreau să încerc.

— Reyna, dar unde să pleci?

— Oriunde, cât mai departe, nu contează. Vreau să ajung într-un oraș mai mare, să pot să prind aripi și să uit de orașul ăsta care mă sufocă.

— Dar ai vreun plan? Te-ai gândit cum o să te descurci? Totuși, e vorba despre un oraș necunoscut, dacă nu ai un plan, cum o să fii bine?

— Lorelai, noi vorbim de multe ori despre plecare. Și tu vrei să pleci în 5 luni de aici.

— Daa! Și vreau să pleci și tu, dar cu un plan! Te rog! Nu poți pleca așa pur și simplu.

— Încă nu am unul, dar nu o să las asta să îmi stea în cale, de plecat, plec!

— Reyna... și cu Rehtt? Cum rămâne...?

— Rehtt... nu există. Refuz să mă gândesc la asta.

Se sună de intrare și ne îndreptăm spre sala de clasă. Lorelai doar ce mi-a dat ocupație pentru cel puțin o oră. Cum a putut să aducă vorba de el? Chiar acum, când era atât de important că mi-am găsit răspunsul la întrebare... Mi-am rezolvat dilema în sfârșit! Sunt fericită că pentru o zi măcar nu îmi doresc să nu mai fiu. Acum, însă, brusc există o nouă problemă pe care nu știu dacă sunt pregătită să o rezolv.

Intru în sală, merg hipnotizată către scaunul meu și mă gândesc la el. Nici măcar nu aud când intră profesoara